

Одіссея з "Пеліканом"

Олег Черногуз

Нарешті, і я придбав собі меблі. І не які-небудь. Імпортні! Заради таких можна ночі три під меблевим магазином з жінкою просидіти. Тепер вона (дружина), як підійде, як гляне на той "Пелікан" (назва гарнітура), то й мене позад себе бачить. Не меблі — свічада! Хоч і з тирси, кажуть, але ж з закордонної. Блищить "Пелікан". За кілометр світло від рефлекторів відбиває.

Та я не про блиск. Хай їй грець, естетиці. Я про інше. Про те, як ті меблі перевозив. Не доставка — одіссея. Ніби я віз їх не з магазину, а з-за кордону. Три дні після купівлі.

Але її це ще не початок. Почалося все з представника трансagenturства П. Фартушняка. Підійшов я до нього та її питаю:

— Як оформити перевезення меблів додому?

— Дуже просто, — відповідає трансaгент. — Куди везти і що?

— На вулицю Литвиненко-Вольгемут. Меблевий гарнітур.

— Який поверх?

— Четвертий.

— Скільки ліжок?

— Одне, але широке.

— Ясно. На Борщагівку, значить, — глянув в інструкцію, — вісімнадцять кілометрів.

— Яких вісімнадцять? — перепитую. — В інструкції он тринадцять написано.

— А ви на інструкцію не дивіться. Ви дивіться на мене і слухайте.

— Слухаю вас.

— По-перше, всі наші інструкції застарілі. Чекаємо нових. По-друге, це коли літаком чи гелікоптером, тобто по прямій, то на вашу Вольгемут, може, буде й вісім, а як зиг'загами, то вже вісімнадцять. Борщагівка ж будується. Ростає на очах. Сто тисяч населення. Вважайте, нове місто над Славутою. Зрозуміли?

— Та зрозумів, — промовив я, мовчки викладаючи гроші на стіл. — Коли ж чекати "Пелікана"?

— Завтра, голубе. Сьогодні тільки ті вам можуть привезти, хто дере з покупця три шкури. Якщо працюєте, то відпрошуйтесь з роботи. Так би мовити, сидіть дома. Цілісінький день, поки не привезуть.

Відпросився я з роботи. Сиджу, чекаю. Періодику перегортаю, телевізор з однієї програми на іншу перемикаю. Не везуть "Пелікана". Увечері — до телефону. Дзвоню. Як у довідковому бюро Київ— Пасажирський: або зайнято, або ніхто не бере трубки. Нарешті, дотелефонувався.

— Слухайте, товаришу, чому меблів не везете?

— Ваша адреса?

Називаю.

— А-а? Це ви?! Добре, що подзвонили. Слухайте, голубе, що ж це ви нас підводите?

— Як підводжу?

— Ви нам ще тридцять копійок не доплатили.

— Як так? — цікавлюсь.

— А от так. Ми ще раз перелічили і виявилось, що з вас тридцять копійок. Поки не заплатите, ми вам меблів не привезем.

— Ви що, насміхаєтесь з мене? Оце за тридцять копійок я просидів цілий робочий день дома. Могли ж привезти, а квитанцію на тридцять копійок передати водієм чи вантажником.

— Ви от що, нам моралі не читайте: хочете бачити меблі завтра в спальні, привозьте тридцять копійок.

Беру я таксі і — до магазину. Заплатив тридцять копійок, узяв квитанцію і питаю:

— Так уже привезете.

— Завтра, голубе. Пізно ви до нас подзвонили. Уже кінець робочого дня. Приїжджайте завтра.

Їду я наступного дня до магазину. Показав квитанцію, одну, Другу. Чекаю машини. Дочекався. Уже мали гарнітур навантажувати, коли якийсь лихий потяг мене ще раз глянути на той документ. Дивлюсь — там дві шафи записано. Я знову до трансagenta.

— Ви з мене знущаетесь, — кажу. — Яких це дві шафи? У гарнітурі ж одна...

— Невже? Ти диви! Значить, помилився. Буває. Он кінь...

— Але ж у вас точно, як в аптеці. До речі, до мого дому не 18 кілометрів, а тільки вісім... Машиною.

— Слухайте, не будемо дріб'язковими. Три карбованці за шафу я вам поверну... Точніше, не я, а наша контора "Київтрансaгентство".

— А як гарнітур? — перебиваю його.

— А що гарнітур?! Гарнітур їсти не просить. Стояв два дні, простоїть і третій.

... Гарнітур мені таки привезли. А от у "Київтрансaгентство" я з тим папірцем того дня не пішов. Боявся. А що коли там ще раз все перерахують і раптом скажуть: "Це не ми вам, а ви нам ще винні: і не три карбованці, а п'ять".

Краще не ризикувати. Добре, що "Пелікан" дома.